

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Jonstoni Historia Naturalis

Ioannis Ionstoni|| Theatrvm|| Vniversale Omnivm|| Animalivm||
Qvadrpedvm

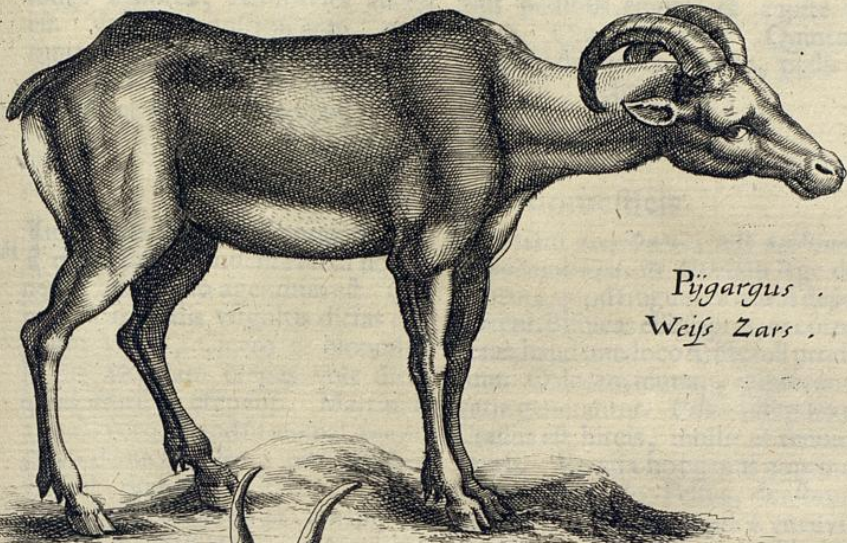
Jonston, Jan

Heilbrunna, MDCCLV.

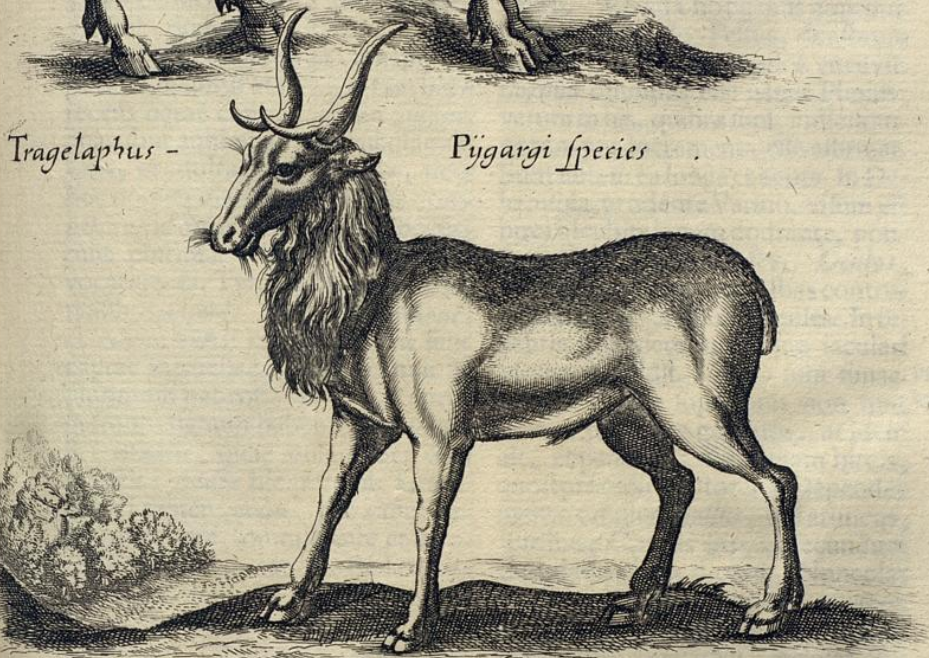
VD18 90528808

Illustration: Tab. XXXIV. Pygargus. Weiss Zars; Tragelaphus - Pygargi
species; Hippelaphus Fæmina.

urn:nbn:de:gbv:45:1-10966

Pygargus .
Weiss Zars .

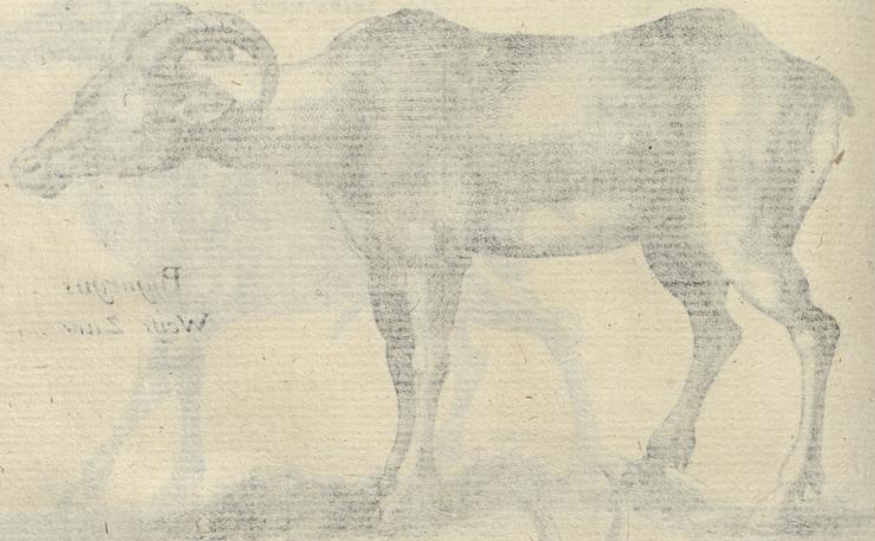
Tragelaphus -

Pygargi species

Hippelaphus
Femina .

Tab. XXV

Purpureus
W. S. 1771

Purpureus

Purpureus

Hippobos
Purpureus

At
de B
c. 9.

longe maiores, Aristoteles auctor est. Vifi et monstrosi agni, quorum etiam hic Icones damus. Unus erat capite fuillo; alter duobus capitibus et quinque pedibus. Ter-

tius pedibus equinis et capite simiae. Quartus triceps. Quintus, dorso duplici coniuncto, pedibus octo.

ARTICULUS IV.

De Capra et Hirco domesticis.

Αἰθρον.
de Bisulcis
c. 9.

In historia hac, de Caprae primo, mox Hirci, tandem Haedi nomine in principio agendum est. Capras a carpendis virgultis dictas esse scribit Varro, Cicero et Nonnius. Festus tanquam crepas vult dici, quod curibus crepent. Martinius a καπρω voro, quod sit animal ποικιλόφαγον deducit. Pro aetate et sexu variant nomina. Graecis dicitur αἴξ, ab αἰσσειν ruere, et cum impetu ferri. Dicuntur vero αἴγες tam ἐρίφοι recens natae caprae, quam χιμαῖροι, quae sunt anniculae, vel mediae aetatis, et adultae, quae τράγοι, licet hoc nomen maribus duntaxat competere videatur. Synonima occurrunt plurima. Modernis Graecis vocatur γίδα, Tyrreniis κάπρα, Cretenfibus καρανιά. Hesychius μηκλας, et ἀσίγνας vertit capras; κεράδες sunt caprae foemellae, quae cornua ut plurimum habent. κηλάδες, caprae in fronte signum habentes instar calli. Μυαάδες, quae mulgentur: ὕνας agrestis: χιμαῖρα hieme nata. Grammatici tamen χιμαρον, pro omni caprario genere, omni aetate et utroque sexu interpretantur. Sed et μύρα et μηκάδες caprae sunt. Hircus, qui Sabinis fircus, vel ab hirsuto, quod ab Ebraeo חיר adurere, quod animal sit libidinosum, dicitur. Graecis est τράγος, vel a τρώγειν et τραγείν edere, quod vorax sit: vel παρά τὸ τραχὺ δέρμα εἶναι, a pellis asperitate: vel ἀπο τοῦ τρέχειν, currendo. Capri nomen obtinuit, qui castratus est: Aegyptius Mendes. Haedus est id, quod ex capra et hirco nascitur. Ab Ebraico potius חַד quam quasi foedus dicitur. Martialis foetum quae-rulae rudem capellae appellat. Hesychio et Ethymologo dicitur ἐρίφος, Varino ad tres vel quatuor menses, postea χιμαρον dici, donec pariat et mulgeatur. Rhodiis audit καραννος, a-

lias etiam κεκρόφαλος, aut κηδέμενος. Διακαλαμάσαρες in quadam lege dicuntur, quod frugum calamos depascere. Bisulcas esse capras, et cornigeras, haud uno loco Aristoteli proditum. Colorem mutant, et interdum varie generantur. Pilus differt sexu. Crassius est hircis, mollis et tenuior capris. Et quia hoc genus apprime hirsutum est, ideo Festus, densorum pilorum homines hircipilos vocavit. Cornua omnibus esse negat Plinius; verum in his, quibus sunt, indicia annorum per incrementa esse affirmat. Sunt autem ea longa et acuta. In Delo insula, prodente Varino, visum est hirci bicubitale cum dodrante, ponderis librarum viginti sex. Oculos, quos in angulorum angustias contrudit, habet aliquando dissimiles. In tenebris splendere lucemque iaculari Plinius prodidit. Naso sunt simae. Dentes caprae superiores non sunt praeter primores geminos, ut idem ait, et pauciores alii, quam hircis, quod prodidit Aristoteles. Dependet mento omnium villus, qui aruncus, spirillus, Graecis ἡρεγγος, secundum quosdam κρύγκος dicitur. Noneolas vocari tradit Festus papillas, quae ex faucibus caprarum dependent, Varro mammillas nuncupat, lacinas Plinius, verruculas alii. Binas in feminibus mammas habent, pedes macilentos. Per aures et nares spirare, praeter Alcmaeonem vel potius Archealum, Aegypti sapientes quoque credidere. Philes signum addit, quod naso obstructo nihil offendantur. Oppianus id de silvestribus credidisse videtur, dum eis meatum quandam a medio inter cornua loco ad pulmones pervenire, cui cera infusa suffocentur, scribit. Bartholomaeus quoque Eustathius, huic sententiae accedere videtur, dum se aliquid simile in homine invenisse

Descriptio.

Plin. H. N. l. 28. c. 11.